

Józef Piłsudski.

(W dniu imienin naczelnika Państwa).

Kraków, 19 marca.

(R.) Dziwnie smutne były do niedawna święta narodowe w Polsce.

Były to święta wspaniałej przeszłości. Na tle niewoli, bezpaństwowego bytowania, nie mogła się rozwinąć radość życia. Sztandary, które wywieszaliśmy na oknach naszych domów, przesłonięte były zawsze jakby czarną krepu. Głuch w potrójne kajdany, święciliśmy przeszłą naszą chwałę, marząc o lepszej przyszłości.

Kiedyśmy zaś czcili wielkich rodaków naszych, to był to hołd, składany im za to, że nie pozwolili upaść duchowi w narodzie, że utrzymywali zagrożoną polskość, hołd obrońcom na wysuniętej placówce. Demonstrowaliśmy „braciom na wytrwanie — wrogom na znak, że żyjemy”

Święto, które dziś rozjaśnia nasze twarze, inqy zaprawdę ma charakter. Nie jest ono już pieniem na cześć przeszłości, nie jest hołdem helotów dla bohaterskich swoich obrońców, lecz jest to dzień radosny Polski państwowej, która po raz pierwszy od stuleci spieszy z życzeniami do obranego suwerenną wolą ludu, prawowitego sternika.

W prawno-państwowym stosunku, łączącym Naród z osobą Piłsudskiego, leży przeto zasadnicze znaczenie święconej dziś uroczystości. Posiada ona jednakowoż także dalsze, symptomatyczne cechy. Piłsudski jest dla nas symbolem nie tylko państwa, ale też walki o państwo, podjętej w najcięższych warunkach, symbolem tej wiary niezłomnej, co w długie narodowe noce potrafiła wykrzesać w nas światło nadziei.

Ikedy z końcem minionego dziesięciolecia dusza Królestwa straszna łapa porewolucyjnej carskiej reakcji, ukazała się mała książeczka, zawierająca pamiętniki Piłsudskiego. Przed oczyma naszymi przesunęła się cała bohaterska epopeja Jego życia, nadzieje i rozczarowania. Ostatnie stronic pamiętników były opisem dotkliwej, bolesnej klęski. Czytając je, traciło się mimowolnie nadzieję. Nie tracił jej atoli jeden człowiek: Piłsudski; jak surma bojowa, brzmiało wyznanie wiary, kończące przedziwne te pamiętniki. „Choć mi się oprzesz, dzisiaj przyszłość moja i moje będzie zwycięstwem!” Tak w chwili klęski mówił Piłsudski do zwycięskiego zarbcy

Piłsudski-polityk był wyrazicielem idei całkowitej niepodległości. Czy to wtedy, gdy wśród przeciwności z zewnątrz i wewnątrz wysuwał hasło konstytuandy w Warszawie, czy wtedy, gdy na czele oddziałów strzeleckich szedł przed siebie wroga z Królestwa, czy wreszcie w chwili, gdy do rozbicia caratu zwrócił się frontem przeciw feudałskiemu nawale — był Piłsudski chorążym idei samowładności narodu, jego nigdy nieprzedawnionego prawa do państwowego życia.

W dzisiejszym Naczelniku czci dalej Polska ludowa protegonistą demokracji. Confiteor Jego od kolebki aż po dzień dzisiejszy głosiło wytrwale, że nowy gmach naszej przyszłości dzwigną wyzwalające się klasy społeczne: polski chłop i polski robotnik.

Piłsudski wcielił w sobie nakoniec pęd do zbrojnego czynu. Twórca naszej siły zbrojnej, wskrzesiciel polskiego żołnierza, jest drogowskazem dla najbliższej przyszłości, podającym kierunek, w którym należy wytyczać energię.

Składając hołd Naczelnikowi — składa go Polska swoim idealom, tradycjom, swej najistotniejszą treścią wewnętrzną.

Cieszyn, 18 marca.

Rada Narodowa Księstwa Cieszyńskiego na posiedzeniu w dniu 18 marca uchwaliła wysłać telegram z życzeniami do Naczelnika Państwa. W Cieszynie odbędzie się dzisiaj uroczystość wojskowa, prócz tego zaś ludność cywilna urządza manifestacyjne obchody na cześć Piłsudskiego.

Zwycięski pochód wojsk polskich w Galicyi.

Warszawa (PAT). Komunikat polskiego sztabu generalnego z dnia 18 b. m.:

Litwa i Białoruś: Grupa gen. Iwaszkiewicza: Na całym froncie ożywiona działalność naszych podjazdów i oddziałów wywiadowczych. Z Biełicy, Połaki i Motowidy odparto oddziały bolszewickie, biorąc do niewoli kilkunastu jeńców. Grupa gen. Listowskiego: Nieprzyjaciel zaatakował nasze pozycje pod Pińskiem. Nasze wysunięte oddziały stoczyły zwycięską walkę pod Dombrową, 5 klm. na wschód od Łohiczyna. Artylerya zmusiła do cofnięcia się bolszewicki pociąg pancerny.

Wołyń. Grupa gen. Śmigłego Rydza: Sytuacja bez zmiany.

Galicya wschodnia: Grupa gen. Romera: Pod Belzem walka patroli wywiadowczych. Przy odpięciu ataku ukraińskiego odznaczyła się kompania łódzkiego pułku i strzelców podhalańskich.

Grupa gen. Rozwadowskiego: Pod Lwowem słaba działalność artyleryi. Nasze oddziały zajęły Kozice i Domarażyn, przyczem wzięto 50 jeńców i zdobyto kilka kulomiotów i zapasy amu-

nicyl. Pod Kamieniobrodem odpędzono ogniem zbliżające się patrole ukraińskie. Atak na wschód od Sądowej Wiszni postępuje naprzód. Wojska nasze stale, wśród ciężkich walk, wypierają Ukraińców z zajmowanych przez nich stanowisk.

Poprawa położenia pod Lwowem.

Warszawa (PAT). Minister wojny gen. Leśniewski poinformował wczoraj dziennikarzy, że sytuacja bojowa na froncie bojowym pod Lwowem znacznie się poprawiła. Przywrócenie komunikacji kolejowej między Przemysłem a Lwowem jest kwestyą kilku najbliższych dni.

Granat ukraiński w kościele św. Elżbiety we Lwowie.

Lwów. (PAT) W niedzielę w czasie nieuspokojenia we Lwowie ugodził 15-cm. granat ukraiński w kościół św. Elżbiety, a przebiwszy sklepienie wpadł do wnętrza, gdzie wybuchł. Trzy osoby zostały zabite, 8 ciężko rannych, a 30 lekko. Także katedra została poważnie uszkodzona.

Ucieczka rządu ukraińskiego ze Stanisławowa.

Wiedeń. (PAT) „Fremden-Blatt“ donosi ze Stanisławowa: Aby móc pracować bez oddziaływania wydarzeń na froncie w stałym kontakcie z rządem obszaru zachodniej republiki u-

kraińskiej, dyrektoryum i rząd ukraiński przenoszą się ze Stanisławowa do Proskuruwa. Prezydium znajduje się w Kamieńcu Podolskim.

Ukraińcy przed sądem koalicji.

Paryż. (Havas) „L'Eclair“ donosi: Konferencja pokojowa postanowiła wezwać Ukraińców i Polaków do wyjaśnienia ich stanowiska wobec przedstawicieli ententy. Prasa paryska podkreśla jak poważne jest położenie w Polsce i wyraża życzenie, aby wydano jak najrychlej zarządzenia przeciw Ukraińcom, którzy używa-

ją „przeciw naszym przyjaciółom, Polakom, armat i amunicji, dostarczanych niegdyś Rosji przez ententę“. W sprawie tej — oświadcza „Eclair“ — wskazany jest pośpiech. Lwów jest otoczony, upadek jego mógłby wywołać poważne przesilenie rządowe.

Wilson npoważnia misję warszawską do badania wschodnich granic Polski.

Paryż. (Havas) Komisja konferencji pokojowej przyjęła wniosek Wilsona, upoważniający delegatów ententy, bawiących w Warszawie, gdyby to uważali za wskazane, do rozszerzenia tych badań poza Wisłę w stronę wschodnią granic Polski.

Prasa koalicyjna o granicach Polski.

Wiedeń. (PAT) „Fremden-Blatt“ podaje in-

Granice Polski nie są jeszcze definitywnie ustalone.

Budapeszt (PAT). Węgierskie biuro korespondencyjne podaje w depeszy iskrowej informację „New York Woordel“, opiewającą, że Wilson odniósł szereg wielkich zwycięstw w Paryżu. — Przedewszystkiem zgodnie z jego życzeniem postanowienie o związku narodów wiążone będą do traktatu pokojowego. Powtórne zaniechanie będzie myśl zatopienia niemieckich okrętów wojennych. Po wojnie, zgodnie z życzeniem Wil-

sona, nastanie całkowita wolność gospodarcza z wykluczeniem wszelkiego planowego bojkotu Niemiec. Ta sama informacja podaje, że kwestya granic Polski rozpatrywana była na poniedziałkowym posiedzeniu, lecz ostateczna decyzja nie zapadła. Na posiedzeniu temu przyjęto tylko warunki wojskowego rozbrojenia Niemiec na lądzie, morzu i powietrzu.

sona, nastanie całkowita wolność gospodarcza z wykluczeniem wszelkiego planowego bojkotu Niemiec. Ta sama informacja podaje, że kwestya granic Polski rozpatrywana była na poniedziałkowym posiedzeniu, lecz ostateczna decyzja nie zapadła. Na posiedzeniu temu przyjęto tylko warunki wojskowego rozbrojenia Niemiec na lądzie, morzu i powietrzu.

Plan przemarszu 150.000 armii rosyjskiej przez Polskę.

Wiedeń. (PAT) „Times“ donosi, że rząd w Moskwie polecił, na żądanie Trockiego, sztabowi generalnemu wypracować plan wysłania 150.000 wojska rosyjskiego przez Polskę i Kur-

landyę do Niemiec. Ma to nastąpić w kwietniu albo w maju. Celem tej afenzywy jest przyjdzie z pomocą spartakowcom.

Czesi tracą nadzieję zagrabienia Cieszyńskiego.

Wiedeń. (PAT) Czesko-słowackie biuro podaje depeszę z Genewy, według której czeski min. spraw zagr. dr Benes wysłał do delegacji Czerwonego Krzyża telegram, w którym przedstawił, że w Czechach panuje głód. W telegramie tym powiedział on między innymi: Poprzednio nie przywiązywano wagi do tego, jakie kopalnie przypadną Czechom w udziale. Dziś zdaje się, że najważniejsze kopalnie cieszyńskie „zabrane” (chyba odebrane? — przyp. red.) będą Czechom i oddane Polakom.

Układ czesko-polski w sprawie akcji na G. Śląsku?

Wiedeń (PAT). „Berliner Zeitung” twierdzi, jak to już uczyniło kilka innych dzienników, że silny zbrojny polski stoją na granicy Niemiec, gotowe wtargnąć na Górny Śląsk i czekają tylko na sposobność. W Berlinie otrzymano infor-

mację, jakoby między rządem polskim a czesko-słowackim ułożono plan przekroczenia granicy śląskiej.

Starcia górników pols. z Czechami w Mor. Ostrawie.

Wiedeń. (PAT) Biuro kor. donosi z Morawskiej Ostrawy: Rozrzucono tu odezwy w języku czeskim i polskim, wzywające do strejku generalnego w całym rewiere węglowym. Dotąd wezwania te nie odniosły skutku. Starcia między górnikami czeskimi a polskimi nie ustają.

Wznowienie ruchu kolej. na linii Wiedeń-Kraków?

Wiedeń. (PAT) Wczoraj podjęto ruch pociągów pospiesznych na linii Wiedeń-Praga. Dzienniki przypuszczają, że niebawem nastąpi podjęcie ruchu pociągów pospiesznych na linii Wiedeń-Kraków.

Demonstracje bezrobotnych w Warszawie.

Strzały policyj i tłumu.

Warszawa. (PAT) Wczoraj po południu w kilku punktach miasta zebrały się grupy bezrobotnych z zamiarem udania się do Sejmu. Największa grupa demonstrantów zebrała się na Nowym Świecie, gdzie tłum, mimo wezwania

policyj, nie chciał się rozjechać. Policja dała kilka strzałów w powietrze. Również ze strony demonstrantów padły strzały. Nikt nie został ranny. Później tłum rozproszył się po bocznych ulicach.

Ostateczne warunki pokojowe nałożone na Niemcy

Paryż (Havas). Najwyższa rada wojenna odbyła długie posiedzenie, podczas którego Wilson i marszałek Foch kilkakrotnie zabierali głos w sposób rozstrzygający.

Kozbrojenie Niemiec.

Zebrał się przyjął ostateczne warunki, militarne, merskie i napowietrzne, które nałożone będą na Niemcy. W ciągu dwóch miesięcy po podpisaniu tych artykułów Niemcy będą zobowiązane do ogłoszenia ustawy, uzgadniającej ich ustrój militarny z nałożonymi warunkami. Stan armii oznaczyła rada najwyższa na 100.000 ludzi z systemem rekrutacji w drodze werbunku ochotniczego na lat 12. Zatwierdzono zniesienie zbrojeń i fabryk wojskowych niemieckich, floty wojennej i wojskowego lotnictwa. Przyjęto też wniosek, który w szczególności drugorzędnych sprowadza zmianę przedewszystkiem w sposobie kontroli nad zbrojeniami wojennymi Niemiec. Nadzór ten będzie się odbywał przez agenta, którego każde mocarstwo uwierzytłoni w sposób prawidłowy. Rada odroczyła rozstrzygnięcie dwóch spraw: względem niemieckich kabli telegraficznych podwodnych i kanału kilońskiego. Kable mają być albo oddane Niemcom, albo rozdzielone między sojuszników. Kanał kiloński albo pozostanie przy Niemcach, po zburzeniu fortyfikacji, albo będzie umiędzynarodowiony na zasadach, zbliżonych do regulaminu kanału suezkiego. Zdaje się, że zamierzonym jest raczej podział kabli i umiędzynarodowienie kanału. Komisja rozstrzygała to pytanie za dwa do 3 dni. Dotychczas przeważa pogląd, że warunki te będą Niemcom przedłożone jako preliminarja pokojowe.

Na końcu posiedzenia komisja zajmowała się położeniem w Polsce.

Sprawa wojsk polskich

znajdujących się obecnie w Francji, jest badana z dwóch stron. Z jednej strony komisja dla spraw żeglugi w Londynie zajmuje się sposobami przewozu tych wojsk do Gdańska, z drugiej strony komisja bawijska w Poznaniu pod przewodnictwem ambasadora Noulensa, zdążyła do otrzymania od Niemców dla wojska polskiego wolnego przejazdu z Gdańska do Warszawy. Dziś rada dziesięciu nie odbędzie posiedzenia, lecz członkowie komitetu ściślejszego, a mianowicie Wilson, Clemenceau, Lloyd George i Orlando zetkną się z sobą.

Komisja odpowiedzialności przyjęła większością głosów zasadę odpowiedzialności prawnej winnych. Oto

30 głównych punktów oskarżenia przeciwko armii niemieckiej.

1. rzeź ludności cywilnej; 2. skazywanie na śmierć zakładników; 3. torturowanie osób cywilnych; 4. zagładzanie osób cywilnych; 5. u-

proszczanie osób cywilnych; 6. uwodzenie młodych dziewcząt w celu zmuszenia do nierządu; 7. deportacja osób cywilnych; 8. internowanie cywilnych w warunkach wprost dzikich; 9. zmuszanie cywilnych do wykonywania robót, pozostających w związku z działaniami wojskowymi; 10. nadużycia władzy podczas okupacji wojskowej; 11. przymusowe zaciąganie do służby wojskowej mieszkańców w krajach okupowanych; 12. grabieże; 13. konfiskaty własności prywatnych; 14. kontrybucje i rekwiizycje olbrzymie i nielegalne; 15. obniżenie wartości pieniędzy papierowych i nielegalna emisja pieniędzy; 16. nakładanie zbiorowych kar; 17. zburzenie i zniszczenie własności prywatnej; 18. bombardowanie miast otwartych; 19. niszczenie niezliczonych pomników sztuki, budynków kościelnych, zakładów wychowawczych, dobroczynności i t. d.; 20. niszczenie okrętów handlowych i statków pasażerskich, bez ostrzeżenia; 21. niszczenie łodzi rybackich i konwojów żywnościowych; 22. bombardowanie szpitali; 23. atakowanie i niszczenie okrętów szpitalnych; 24. naruszenie układów konwencji genewskiej; 25. używanie gazów eterycznych i duszących; 26. używanie kul eksplozujących; 27. względne rozperzadzanie nieoszczędzania nikogo; 28. złe traktowanie jeńców wojennych; 29. oszukiwanie nadużywanie białych chorągwi; 30. zatrzymywanie studzien.

W sprawie rzezi osób cywilnych,

zarządzonej przez komisję niemiecką, specjalnie w tym celu funkcjonującą w Belgii, stwierdzono, że w czasie od 12 do 21 sierpnia 1914 w Selles wyrznięto 300 mieszkańców, 22 sierpnia 1914 roku rozstrzelano 450 ludzi przed kościołem w Tamines, 22 sierpnia 1914 r. rozstrzelano 200 przeszło osób w Liege. W sierpniu oprócz tego zmasakrowano 606 osób. We Francji w r. 1914 w Ney (Oise) zabrali dyrektora cukrowni, jego rodzinę i cały personal fabryczny i użyli ich jako tarczy przeciwko kanonadzie, która trwała 3 godziny. W ten sam sposób użyli 20 i 24 lutego 1915 r. w Baboeuf (Oise) 200 spazakowanych starców, których potem porzucili, a z których około 40 zginęło.

Gen. Bartelemy składa w Paryżu sprawozdanie z pobytu w Polsce.

Paryż. (PAT) Najwyższa Rada sprzymierzeńców biurała w poniedziałek w obecności Wilsona konkluzje komisji specjalnej o granicach Polski i Niemiec, stan teraźniejszy państwa czesko-słowackiego i sprawozdanie komisji międzysojuszniczej wysłanej do Lwowa. General Bartelemy, który przewodniczył tej misji, powrócił do Paryża. On zda sprawę co do warunków, na których Ukraińcy odmówili przyjęcia rozejmu i w dalszym ciągu atakują Lwów.

Walka z Niemcami jest walką z rabusiami.

Berlin. (PAT) „Lokal-Anzeiger” donosi, że na posiedzeniu komisji rozejmowej w Spa w odpowiedzi na żale generała Hammersteina, który zarzucał, jakoby Polacy łamali postanowienia rozejmu, przewodniczący komisji francuskiej, general Noudant odpowiedział, iż trudno przeskodzić utarczkom z rabusiami i pładującymi.

Wydanie jeńców-Polaków.

Lozanna, 18 marca.

Polska agencja w Lozannie otrzymała następującą depeszę z Paryża:

Pan Stefanowicz, wojskowy attache Królestwa serbsko-chorwacko-słoweńskiego zakomunikował polskiemu władzom wojskowym, że minister wojny królestwa serbsko-chorwacko-słoweńskiego postanowił pozwolić na oddanie rządowi polskiemu i czesko-słowackiemu wszystkich jeńców wojennych, pochodzenia polskiego, i czesko-słowackiego, którzy służąc w armiach państw centralnych, wzięci zostali do niewoli przez wojska serbskie.

Warszawa obraduje nad podziałem darów amerykańskich.

Warszawa. (PAT) Wczoraj odbyła się u prezydenta ministrów narada mieszanej komisji podziału darów amerykańskich. Obecni byli delegaci z ramienia amerykańskiej kontroli żywnościowej i reprezentanci sejmu. Obecny był również minister pracy Iwanowski, który oświadczył, że większość darów przybyła już do Warszawy i że należy je jaknajprędzej podzielić. Przewodniczący delegacji amerykańskiej, dr Bogen, odpowiedział, że delegacja oddaje dary rządowi polskiemu do dyspozycji. Ofiarodawcy pragną, aby dary te sprawiedliwie zostały podzielone między ludność chrześcijańską i żydowską. Delegacja przywiozła oprócz produktów żywnościowych także swetry i skarpetki, przeznaczone dla wojska polskiego we Francji. Ze względu jednak, że wojsko to jest doskonale zapatrzone, wyroby te oddano do dyspozycji warszawskiego Białego Krzyża. Po dyskusji przyjęto wniosek posła Grzędzielskiego, oświadczający, że komisja postanawia, aby konserwy z wołowiny oddać do dyspozycji armii walczącej, resztę należy oddać do dyspozycji ludności żydowskiej, jak n. p. olej bawelniany, do dyspozycji zaś ludności chrześcijańskiej oddać wyłącznie smalec i konserwy z wieprzowiny. Inna żywność ma być podzieloną po równej części między ludność chrześcijańską i żydowską w Polsce.

Dymisja Englisha -- następcą Głabiński

Warszawa. (Tel wł.) Minister skarbu English podał się, jak informuje jeden z dzienników warsz., do dymisji. W sferach poselskich utrzymują, że następcą jego będzie poseł Głabiński.

Pobór rocznika 1898.

Warszawa. (PAT). Stosownie do ogłoszonego przed kilku dniami rozporządzenia urzędowego rozpoczął się wczoraj w Warszawie pobór do wojska rocznika 1898.

Konkurs na posady nauczycielskie i dyrektorskie w Królestwie.

Warszawa (PAT). W istniejących szkołach państwowych średnich i tych, których założenie od dnia 1 września b. r. jest planowane, oraz w szkołach prywatnych, które do tego terminu zostaną upaństwowione, na terytorium byłego Królestwa polskiego, zarówno w Warszawie, jak i na prowincji, wakować będzie cały szereg posad nauczycielskich, ewentualnie i dyrektorskich. Na posady te, które zostaną obsadzone do 1 sierpnia względnie 1 września b. r. rozpisuje się konkurs, którego warunki ogłasza „Monitor Polski” z dnia 18 b. m. Nr. 63.

Budowa przystani wiślanej pod Warszawą.

Warszawa (PAT). Na Pradze zarządzone budowę przystani, takżeż urządzeń dla budowy i naprawy statków, przy których to robotach znajduje zatrudnienie parę tysięcy osób.

Grodno pod zarządem Polski.

Warszawa (PAT). Dzienniki donoszą, że w Grodnie objął urządowanie komisarz polski.

Gottin żąda rewizji swego procesu.

Rzym. (PAT) Sprawca zamachu na Clemenceau Gottin skazany na karę śmierci zażądał rewizji swego procesu.

Niemieckie protesty przeciw wytyczonym zachodnim granicom państwa polskiego.

Gdańsk miastem „niemieckim“. — Polskiej ludności w Gdańsku przyznają Niemcy „pewne ułatwienia“. — Argumenty, dla których Śląsk „musi“ zostać przy Niemczech.

Kraków, 19 marca.

(P.) Przed przew. Bernstorffa odbyło się w Berlinie przy współudziale przedstawicieli Gdańska posiedzenie komisji dla rokowań pokojowych, które powzięło następującą rezolucję:

„Gdańsk jest od pięćdziesiąt lat miastem niemieckim. Jest ono jeszcze do dzisiaj zamieszka-
kane przez 97 procent Niemców i dotąd zachowało swoje niemieckie cechy. Mieszkańcy Gdańska są gotowi przyznać Polakom pewne ułatwienia i dać im dostęp do morza, protestując atoli najkategoryczniej przeciw przyłączeniu do Polski niemieckiego obszaru. Sprzeciwiałoby się to punktem Wilsona.“

Przy tej sposobności podniesiono, że Wilson jest pizyciwny wydaniu Polsce Gdańska i że Ameryka jest jedynym państwem, które na konferencji oświadczyło się przeciw zamachowi na czysto niemieckie miasto. (?) Wedle prasy niemieckiej, która w Wilsonie usiłuje znaleźć patrona niemieckich interesów, miał Wilson rzekomo również oświadczyć się przeciw pogwałceniu Niemców, na których koalicja zamierza nałożyć tak ciężkie warunki, że na długi czas nie będą mogli odzyskać dawnej zdolności produkcji.

Jak z powyższego widać, Niemcy uciekają się do różnych forteli i różne sztuczki i kaczki dziennikarskie rzucają na szalę, by całkiem u-

chylić lub wpiąć na zmianę sprawiedliwego wyroku, który koalicja ku niezmiernemu żalowi Niemców już wydała.

Jeszcze ciekawsze argumenty wysuwa prasa niemiecka. Jednośnię do Śląska Górnego, który radaby za wszelką cenę jeszcze uratować. Argumentów tych warto posłuchać:

„Przed kilku dniami — pisze „Kattowitzer Zeitung“ — przybył do naszej redakcyi jeden podróżny, który świeżo wrócił z Polski i opisał straszny stan polskich kolei. Wagony nie mają dachów, ukradziono je bowiem i użyto na podpalkę, szyby w wagonach są wszystkie wybite, klamki urwano i zrabowano, podobnie lampy gazowe i urządzenia przedziałów jak poduszki i okucia. O dezynfekcyi niema oczywiście mowy dla braku odpowiednich środków, a może i dlatego, że jest to „echt polnisch“. Tak wyglądają koleje, które zostawiliśmy Polakom w zupełnie dobrym stanie! Tak wyglądałby tutejszy Górny Śląsk, gdyby dostał się w polskie ręce i gdyby w nim nastąpiły polskie rządy! Kto w tych stosunkach czułby się dobrze, ten może za Polską tęsknić, porządny i rzetelny jednak „Czorno-Ślązak“ niezawodnie przełoży pruską czystość i punktualność nad polską gospodarkę.“

Śmieszność tych argumentów sama się nasuwa, dlatego podajemy je bez komentarzy dla „rozweselenia“ naszych czytelników.

Jasnowidzący z Upsali.

Kraków, 19 marca.

(m-m) W krajach skandynawskich zyskał sobie wielki rozgłos przepowiednie niejakiego Antoniego Johanssona z Upsali. Sławę jego „jasnowidzącego“ ugruntowały — jego prozawca wojenne, które na początku 1914 roku podała do ogólnej wiadomości ukazująca się w Sztokholmie gazeta „Svenska Dagbladet“.

Przepowiednie te głosiły, że bliskim jest wybuch wojny światowej, w której po jednej stronie staną Niemcy i Austria, a po drugiej Rosya, Francya, Anglia i Belgia.

Johansson przepowiedział również pojawienie się zarazy na tle tuberkulicznym (hiszpanka!).

Obecnie Johansson poddał się badaniu wybitnych przedstawicieli nauki. Dwaj z tych uczonych: docent psychologii Sidney Alritz, znany badacz zjawisk podświadomych i psychiatra Ludwik Backmann ogłosili wyniki swych studiów nad Johanssonem w „Svenska Dagbladet“.

Alritz stwierdza, że materiał ściśle naukowy, którym możnaby posługiwać się przy traktowaniu „jasnowidzeń“ Johanssona, jest bardzo ograniczony. W wielu wypadkach niema innego świadczenia, jak tylko własne opowiadanie „jasnowidzącego“. Naprzykład twierdził on, że widział swego brata, który istotnie później utonął, leżącego na dnie morza.

Główny materiał do badań przedstawiają pro-
roctwa wojenne Johanssona, ale i tutaj należy poczynić pewne zastrzeżenia. Mianowicie Johansson utrzymywał stosunki znajomości w kołach oficerskich i jego wyobrażenia łatwo mogły być pobudzoną przez rozmowy o ewentualnej wojnie.

Co zaś do form, w jakie przyobleka się życie psychiczno danej jednostki — to jest to rzecz najzupełniej indywidualna — u jednego kształtują się myśli, u innego obrazy wzrokowe i zjawiska dźwiękowe.

Mamy w historii znakomitą przedstawicielkę tego drugiego typu. Jest nią Dziewica Orleańska.

Ze stanowiska naukowego nie przedstawia Johansson nic specjalnie ciekawego. Niektóre z jego przepowiedni spełniły się z zadziwiającą ścisłością, inne zaś nie.

Profesor Backmann wskazuje na to, że Johansson jest ciekawym okazem ze stanowiska biologicznego, albowiem w żyłach jego płynie krew fińska, zmieszana z lapońską i germańską. Jego „objawienia“ są to po części sny bardzo żywe, po części widzenia na jawie.

W tym drugim wypadku Johansson twierdzi, że słyszy głos Boga. Głos ten brzmi raz jak zwykły, czysty głos ludzki, kiedy indziej głucho, grobowo...

Przy „objawieniach“ Johansson doznaje uczucia bezmiernej szczęśliwości.

Rzeczoznawcy twierdzą, że są to halucynacje, spowodowane skłonnością do manii wielkości na tle religijnem.

W końcu Backmann wysnuwa wniosek, że w „jasnowidzeniach“ Johanssona niema żadnych takich czynników, któreby się w zupełnie naturalny sposób wyjaśnić nie dały.

1000 marek za głowę oficera polskiego.

(Od naszego Korespondenta).

Dąbrowa Górnicza, 18 marca.

Cały dzień leży, całą noc, w mieście i poza miastem, słyhać ustawicznie tylko strzały. Mamy wrażenie, że jesteśmy w mieście oblężonem. Na głównych ulicach — w środowisku miasta — gdzie największy ruch ludności,

STRZAŁY PADAJĄ USTAWICZNIE.

Po krwawym dniu 12 b. m. znowu trzeba zanotować

NOWY WYPADEK ŚMIERCI.

W sobotę — około 8 wieczorem — przy kasarniach obok szkoły górniczej, padły strzały, kiedy na wezwanie żołnierza nie zatrzymał się pewien mieszkaniec żydowski. Kula ugrzęzła w nodze — poniżej kolana, a śmierć nastąpiła najprawdopodobniej pod wpływem ataku sercowego.

Nareszcie — w gniazdku naszych komunistów, przy ulicy Sobieskiego, gdzie

ZA GŁOWĘ JEDNEGO OFICERA POLSKIEGO Z DĄBROWY UCHWALONO PŁACIĆ PO 1000 MAREK

zrobiło wojsko w sobotę w nocy wizytę, połączoną z rewizją. Całą kamienicę otoczono wojskiem. W rezultacie jednak, oprócz znaleź-

nych stosów skryptów i pism komunistycznych, polów nie udał się wcale. Właściwych aranzarów ruchu rewolucyjnego nie schwytano.

POGRZEB CZTERECH OFIAR ZASTRZEŁONYCH

w dniu 12 bm. odbył się w niedzielę po południu. Kondukt pogrzebowy ze szpitala św. Barbary postępował ulicą Francuską, następnie przez Koszelów udał się na cmentarz w Będzinie. Wieniec przystrojono w czerwone szarfy, wszystkie taśmy również pomalowane były na czerwony kolor. W pochodzie brało udział kilka tysięcy robotników — z czerwonymi sztandarami i muzyką.

A. Z.

„SALAMBO“

nieśmiertelne arcydzieło Gustawa Flauberte, przetransponowane na film na podstawie scenariusza Gabryela d'Annunzio, przez słynną fabrykę włoską „Pasquali“, wyświetla „UCIECHA“ od dzisiaj 19 marca 1919. Wspaniała wystawa. Nieporównane kostiumy. Tłumy wojsk kartagińskich.

Wśród homunkulusów

41) Romans fantastyczno-społeczny.

To co ujrzeli, było prosto rozkoszą oczu dla kucharki. Podłoga była wyłożona marmurem, ściany płytami porcelanowymi, a w kredensach i na pułkach stały wszelkie możliwe naczynia i sprzęty kucharskie, jakie tylko można było pomyśleć w XX wieku, z żelaza, miedzi, aluminium, lśniące swą czystością. Nadto był tu szereg różnych maszynek do siekania, krajania, tłuczenia, tak rozstawionych, że kuchnia czyniła wrażenie jakiegoś gabinetu fizykałnego.

— Oj Kasiu, Kasiu — westchnął Filip — że ciebie niema w tym rajul!

— Ale tu niema urządzeń do palenia węglem, gazem i spirytusem — zauważył Avanti.

— Niema, gdyż takiego opału wogóle nie używa się od około 8 wieków — wyjaśniał nr. 2 — Kopalnie węgla już dawno zostały wyczerpane całkowicie.

— Więc czemuż opalacie maszyny parowe?

— U nas niema wcale maszyn parowych. U nas zerwano zupełnie z tymi nieracjonalnymi aparatami. Za waszych czasów marnowano bezmyślnie skarby ziemi, trwoniono masowo węgiel, podczas gdy dziesiąta część sił w nim utajonych mogła do tych samych celów wystarczyć.

— Więc jakież macie dziś źródła siły? — pytał uczoney z żywym zajęciem.

— Słońce.

— Słońce? — zawołali równocześnie profesor i Filip.

— Tak jest, słońce — oświadczył homunkulus. — Jeżeli się nie myję, za waszych czasów mierzono siłę kołmi parowymi. Otóż słońce w każdej godzinie dnia produkuje milionowe ilości koni parowych. Chodziło o wynalezienie sposobu użytkowania tych olbrzymich skarbow siły, marnujących się w przastworzu i ten wynalazek zrobiliśmy. Dziś nie potrzebujemy więcej opału, niż drzewa przez wiekowe działanie słońca zamienione zostaną w materiał podatny do opału, my upraszczamy sobie ową okreśną drogę czasu i tęsamą siłę bierzemy wprost ze słońca. Słońce porusza nasze maszyny, nasze okręty i koleje, pośredniczy w przenoszeniu naszych myśli, topi kruszce, gotuje potrawy, ogrzewa w zimie.

— Wspaniale, pyszne! — zawołał profesor zachwycony. — To jest postęp! O tem w naszych czasach nie marzono nawet. Wy jesteście, że tak powiem, synami słońca!

— A czy pańscy współcześni nie byli nimi? Na opał używali oni drzewa lub węgla. A przecie tylko dzięki słońcu substancje nieorganiczne ziemi i powietrza zamieniały się w organiczne źródła opału. Olbrzymie drzewa przedpotopowe z pochłonięta przez nie siłą słoneczną, zamieniały się w ziemi na węgiel, a gdy nim paliliście w piecach, otrzymywaliście tosame ciepło, które przed tysiącem lat promieniowało ze słońca. Różnica była tylko ta, że najpierw

trzeba było otrzymać śmiesznie mały procent tych zasobów ciepła, które słońce wprost dawało. My dziś czerpiemy bezpośrednio z nieznie-
rzonych zasobów sił słonecznych i mnoży razy więcej niż bierzemy, mogłoby nam słońce codziennie dostarczać, dopóki ta ziemia istnieje. Dziś nie jesteśmy zależni od wpływów ziemskich, nie boimy się lichych żniw, nie musimy kopać w ziemi wśród niebezpieczeństw. Dawcą i karmicielem naszego życia jest słońce.

Wypowiedział to wszystko prawie z patosem, mimo to nie znać było na nim żadnego wzruszenia.

Filip patrzył na mówiącego z otwartymi ustami. W jego oczach homunkulusy po owym wykładzie znacznie zyskały i był nawet gotów postawić ich na równi ze sobą.

— Jak to czynicie, jak się to odbywa? — pytał Avanti gorączkowo.

— Wszystko to pokazemy panu kolejno. Może tymczasem zechcą panowie oglądać dalsze pokoje? W pracowni pańskiej, panie profesorze, będzie można wygodniej pomówić, niż w kuchni.

Przewodnik ruszył pierwszy, numery 2 i 3 szły za profesorem i Filipem.

Najbliżej był pokój Filipa. Urządzony prosto, czynił nader miłe wrażenie i Filip wyraźnie okazywał, że był nader zadowolony. Było tu wszystko, co jest potrzebne dla jednego człowieka, nawet pod łóżkiem stał „piesek“ do zdejmowania obuwia.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Agitatorzy i szpiegzy ukraińscy pod kluczem.

(Od naszego korespondenta).

Warszawa, 18 marca.

Onegdaj przewieziono przez Warszawę 60 nauczycieli i 12 nauczycielek ukraińskich, którzy na Podlasiu, Chełmszczyźnie i Polesiu uprawiali zbrodniczą agitację ukraińską, ponadto szpiegowali nasze oddziały wojskowe. Wśród aresztowanych znajduje się także **Donec, pomownik byłego gubernatora Skoropysa**. Z tych 20 odesłano 11 marca w nocy, wraz z bolszewikami, ujętymi w Słonimie, do Wadowic.

Większe obozy internowanych ukraińskich jeńców utworzone zostały w Modlinie, w Szczyplonej koło Kalisza, w Dębnie, w Dąbiu i Wadowicach. W Modlinie znajduje się także **ukraiński sztab z Kobrynia i Ukraińcy ze wschodniej Galicji**, którzy wracali z francuskiego frontu (austriacka grupa). W Szczyplonej koło Kalisza są Ukraińcy z Brześcia, między nimi **gubernator Chełmszczyzny, Ol. Skoropys-Joltychowski** i grecko-katol. unicki ks. Michał Kit z Brześcia Litewskiego. Tego ostatniego umieszczono w klasztorze zakonu Kapucynów w Warszawie, inni przewiezieni zostaną do Piotrkowa. W Dąbiu pod Krakowem jest wielu **Ukraińców cywilnych, internowanych z Galicji wschodniej**.

Dawne kościoły katolickie, przemienione za rządów carskich na cerkwie, oddano z **powrotem ludności katolickiej**, która mimo prześladowań do dziś dnia katolicką pozostała.

Wypadek czy morderstwo.

Kraków, 19 marca.

(4) Starostwo w Brzesku doniosło tutejszej policji, że w pobliżu Dąbrowy Morskiej wyłowiono zwłoki **nieznanej kobiety**, które przypłynęły Wisłą i zatrzymały się w tamie pod miasteczkiem. Jak można wnosić z odzienia, **kobieta ta prawdopodobnie pochodzi z okolicy Krakowa**. Zachodzi podejrzenie, że **kobieta owa została zamordowana, gdyż na głowie widać ślady uderzeń tępem narzędziem**.

Policja krakowska wszczęła dochodzenia dla ustalenia przyczyny śmierci.

Parlament pracy czyli strajki a publiczność.

Kraków, 19 marca.

Dwaj angielscy mężowie stanu, Lloyd George i Bonar Law, zajęci są zorganizowaniem w Anglii tak zwanego parlamentu pracy, który regulować ma wszystkie kwestie sporne pomiędzy robotnikami a kierownictwem fabryk lub kopalń. Ma to być rzecz, pojęta w bardzo szerokim stylu, a wprowadza się do niej pewną nowość, o której nikt dotąd nie pomyślał. Oto cały ogół publiczności ma także brać udział w decydujących naradach i sądach rozjemczych. Któż bowiem cierpi z powodu strajków, czy tylko robotnicy i pracodawcy? nie; istnieje jeszcze **brzydki czynny, szary tłum, który pokutuje niewinnie — głodzi się w czasie strajku piekarzy, marznie, gdy strajkują kopalnie, wlecze się po błocie, niszcząc obuwie i traci drogi czas, jeśli dorozkarze i tramwajarze wstrzymują się od pracy**. W dodatku strajki dotykają zwykle interesów najuboższych sfer publiczności, gdyż **bogaci mają zasoby, pozwalające im przeczekać szczęśliwie brak jakiegoś produktu**. Z tych wszystkich względów wprowadzenie publiczności do spraw strajkowych przyjęte zostało **bardzo przychylnie w Anglii i odtąd każda gmina wybierać będzie delegatów i delegatki, którzy zasiadać będą stale w parlamentach pracy**.

400 koron nagrody!

strzyma ten, kto mi wskaże złodzieja, który, w dniu 14 marca wieczorem lub 15 marca przedpołudniem wkradł się do naszego mieszkania przy ulicy Karmelickiej 27, parter na lewo i zabrał ze sobą nowoczesny aparat (gramofon bez tuby) wraz z 33 płytami! 769

Wiadomości proszę nadsyłać: Czyska 16, p. na prawo J. D.

Zawiadaniom wszystkich interesowanych, że odebrałem zarząd mego majątku Olchowa i Kopaliny memu mężowi WP. Stanisławowi Macudzińskiemu a oddałem administrację całego mego majątku generalnemu pełnomocnikowi WP. Antoniemu Śmiałowskiemu. Wobec tego W. P. Stanisław Macudziński nie ma prawa w moim imieniu **przedsiębrać żadnych czynności prawnych i zawierać żadnych interesów w przedmiocie mego majątku czy to ruchomego czy nieruchomego**. Antonina Macudzińska. 767

Dr. KAROL LICHTIG

obrońca, otworzył kancelaryę

■ Krakowie 733 ul. Starowińska 1.

Ulisses i kielbasy czyli lis w pułapce.

Historja paskarska bardzo ciekawa.

Kraków, 19 marca.

(cz) Podobno Kraków słynie zagranicą jako miast „mlekiem i miodem płynące“, na prowincyi zaś i w kraju, jako doskonały rynek zbytu wszelakich towarów; — „Eldorado“ dla ludzi awanturniczych i niecodziennych. Toteż w kronikach policyjnych notowani są ciągle ludzie, którzy przyjeżdżając z dalekich miast lub zapałdziej prowincyi mają niezłomną wolę i szeroką nadzieję zrobienia fortuny — i urzędzeniu sobie życia na szeroką skalę. **Przed kilku dniami przybyło do Krakowa kilku obiecujących młodzieńców, z zapasem sił, energii, nadziei — a przede wszystkim**

Z WIELKIM 150 KG. WAŻĄCYM KOSZEM PEŁNYM KIELBAS I SŁONINY,

które to produkty postanowili tutaj **po wysokich cenach spieniężyć**.

Przybyli z Piotrkowa, gdzie te smaczne rzeczy nabyli po bardzo niskich cenach (a mogą i wcale ich nie nabyli), to też uśmiechnęła im się piękna przyszłość, a nadewszystko znaczna gotówka, którą mieli nadzieję uzyskać po sprzedaniu kielbas i słoniny. Szczególniej piękne ich marzenia podsycał niejaki Piotrowski, młodzieniec o szerokim gęście i fantazyi... „Bayarda“ (co najsmiej), który (Piotrowski nie Bayard) obiecywał im sprzedać kilo wędlin w Krakowie po 50 koron.

Po przybyciu na dworzec krakowski dzielni młodzieńcy

ZAPAKOWALI KIELBASY NA PRZECHOWANIE DO GARDEROBY,

a **sami poszli na kawę do restauracji kolejowej**, na którą zaprosił ich Piotrowski. Gdy przyjemnie wypoczywali po męczącej podróży i zabawiali się pogadanką o uśmiechającej im się przyszłości, Piotrowski, młodzieniec chytry i

przebiegły (niby Ulisses), ulotnił się cichaczem i mając przy sobie receptis na drogocenny koszt z wędlinami — odebrał je z garderoby i umknął z tym skarbem dorozką do hotelu Polonia. **Jakoż było straszne rozczarowanie i rozpacz** zawiadzionych młodzieńców, gdy **ani swych skarbow, ani swego przewodnika odszukać nie mogli**. Rada w radę — udali się na policję, a jeden z energicznych agentów wyszedł Piotrowskiego i zabrał ze sobą niedytko p. P. ale i jego drogocenny koszt, z którego ubyło już 2 klg. Tu nastąpiła konfrontacja przyjaciół — którzy zawiódłszy się na sobie poczęli wzajem obrzucać się niesalonowymi komplementami, czyniąc sobie gorzkie wymówki. **Policja przy osobistej rewizji**

ZNALEZŁA U NICH WIELE FAŁSZYWYCH CERTYFIKATÓW NA WYWÓZ RÓŻNYCH TOWARÓW

z Piotrkowa do Krakowa, a u jednego z nich, Maks. Mieszczankowskiego — znaleziono podrabiane świadectwo maturalne, wystawione rzekomo przez jedno z tutejszych gimnazyjów, co do którego Mieszczankowski zeznał przy przesłuchaniu, że **kupił je od pewnego pana za kwotę 1200 K**. Znaleziono również wiele listów z nazwiskami kolegów M., którzy również jak on nabyli za pieniądze świadectwa.

Fragmencj jednego z listów brzmi:

„POCO MĘCZYĆ SIĘ I UCZYĆ, KIEDY MATURĘ MOŻNA ZA PIENIĄDZE KUPIĆ“.

Skonsternowani młodzieńcy zasmucili się swym losem, gdy odstawiono ich do aresztów, ale ponoś niektórym z nich najbardziej dokuczał zawód, gdy dowiedzieli się, że w Krakowie słonina jest po 36 K a nie po 50 K jak im mówił Piotrowski.

Za dalszymi ich kompanami i podrabiaczami świadectw śledzi policja.

Oblawa na „Czarnej giełdzie“

Rawizja u Spatza. — Konfiskata banknotów zagranicznych. — Aresztowanie kilkunastu osób.

Kraków, 19 marca.

(4) Wczoraj w godzinach przedpołudniowych przedstawiała część Kaźmierza od ul. Bożego Ciała aż ku ul. Miodowej osobliwy widok. Dzieciatki starych i młodych ludzi, żywo gestykulując, przebiegało temi ulicami i usiłowało wy dostać się w ulicę: Krakowską i Dietlowską.

Cóż się stało? — słychać było wokół. Nic nie odpowiadali oni, lecz jedną rękę przyciskając do piersi **wyladowane portfele**, drugą wskazywali w kierunku ulicy Miodowej i Bożego Ciała.

A tam u wylotu tych ulic stały **silne kordony policyjantów**. Oddział zaś komisarzy i inspektorów policyjnych, wkraczając w te ulice, stał się powodem ogólnego zaniepokojenia.

Na zarządzenie dyrekcyi policji urządzono na tak zw. „czarnej giełdzie“ **oblawę**, a to wskutek pojawienia się **wielkiej ilości fałszywych banknotów zagranicznych i certyfikatów przewozowych**.

Urzednicy przeprowadzali skrupulatną rawizję.

PRZEZWYCIEŻAJĄC wszelkie przeszkody, zdołała dyrekcyja kinoteatru „SZTUKA“ uzyskać dla Krakowa największą sensację dnia, **film koalicyjny**, zawierający obok najważniejszych fragmentów działalności **Focha, Orlanda, Sonnina, Wilsona** i innych uczestników konferencyi pokojowej w Paryżu, — także obrazy z **przyjęcia uczestników konferencyi w Rzymie, Watykanie, Kwirynale i Colosseum**, oraz seryę oryginalnych widoków z Rzymu i Paryża. Najnowszy program „Sztuki“ dopełnia wspaniały dramat „Pokutnica“ i wesoła 3-aktowa komedya, z niezrównanym Lubiczem w roli naczelnej.

NA MARGINESIE.

Dzień św. Józefa.

(Kr.) Najpopularniejsze imię w polskim kalendarzu to: Kazimierz, Stanisław, Jan i bodaj najpopularniejszy z nich **Józef**. Rozejrzyjmy się wkoło. Czy każdy z nas w bliższej i dalszej rodzinie, wśród bliższych i dalszych znajomych nie doliczył się przynajmniej tuzina Józefów? **Iluż Józefów dostarczyło nam nasza historia i literatura**. Dość wspomnieć ks. Józefa Ponia-

zyc. Siedziba czarnogieldziarzy, „kawiarnia“ Spatza, obstawiona została policyjantami i to zarówno wejścia, jak i okna.

„Bankierzy“ tak byli zajęci transakcyami pieniężnymi i paskarskimi, że nie wiedzieli nawet o wkroczeniu policji. To też na widok kilku urzędników zaniemówili i „cisza zaległa komnatę“. Jak niewinne baranki, poddali się rewizji, która też wydała obfity plon. Skonfiskowano **mnóstwo banknotów**. U pierwszego młodego bankiera znaleziono **30.000 nowych banknotów frankowych po 100 franków**, przy innym znów **kilkadziesiąt tysięcy banknotów rublowych, różnej wartości**.

Banknoty te prawdopodobnie są **fałszywe** — wobec czego oddano je do fachowego zbadania. Znaleziono również i **certyfikaty przewozowe**, które na czarnej giełdzie mają już swój **ustalony kurs**.

Ugółem rewizji poddano **400 osób, aresztowano kilkanaście**.

Ponadto zakwestyonowano **30 klg. tytoniu najprzedniejszego**.

towskiego, i Józefa Ignacego Kraszewskiego.. A współcześni wielcy Józefowie? Spróbujmy ich wyliczyć. Piłsudski, Haller, Dowbor-Muśnicki, Leśniewski (minister spraw wojskowych), Iwaszkiewicz (komendant wojsk na froncie litewsko-białoruskim) i wreszcie wielki Polak i obywatel **Józef Ignacy Paderewski**.

Dzień dzisiejszy poświęcony czci Oblubieńca N. P. Maryi jest dniem inenia nowych wielkich i sławnych Józefów. **Iluż jednak małych i nieznanych będzie się radowało w dniu tym — a jest ich jak powtarzamy cały legion**.

Święto to faworyzowane jest przez kalendarz, który specjalnie dla niego ma daleko idące dyspensy i rozgrzeszenia takich zbrodni jak chrust i paczki, tańce (tylko do 12 w nocy), a nawet wesela. **Dzisiaj można pojeść i popić — byleby było co i z a co**, można tańczyć a nawet ożenić się, o ile kto w tem przyjemności znajduje.

Święty Józef nie ma nic przeciwko temu, gdyż wychodzi z bardzo pobłażliwego założenia: **„Błądzić jest rzeczą ludzką“!**

Jeszcze tylko przez dwa dni można oglądać w kinie „OPIEKA“ uroczą Henny Porten w znakomitym d amacie obyczajowym „Maskarada życia“, dającym jej niepospolitemu talentowi pełne pole popisu.

Górnicy śląscy o stosunkach czesko-polskich.

Cieszyn, 18 marca.

W drugim dniu konferencji górników z całego Zagłębia Ostrawskiego i Karwińskiego, w której wzięło udział 360 delegatów Rad robotniczych wspomnianych kopalń, uchwalono następującą rezolucję:

„Konferencja delegatów Rad robotniczych Zagłębia Ostrawskiego i Karwińskiego uprasza komitety rewizyjne Związków robotniczych przemysłu górniczego, aby poczyniły kroki, celem zwołania ankiety socjalistycznej mężów zaufania, na której należy zdecydować o dalszych krokach i taktyce w życiu społecznym i politycznym na Śląsku i Morawie”.

Proponujemy, aby przy owej ankiecie uchwalono i przyjęto **sprawiedliwe narodowe granice między republikami Polską, czeską i niemiecką**, stanowiąc, aby tak w polskiej, jak i w czeskiej republice, zachodnim Śląsku i Morawach aż do Świnowa było tyłu Polaków czeskich, ilu Czechów w polskiej republice.

W tym celu **domagamy się na spornych terytoriach przeprowadzenia plebiscytu pod kontrolą międzykoalicyjnej komisji, oraz natychmiastowego wycofania wojsk z całego Śląska i z pogranicza Moraw, a powołania służby bezpieczeństwa z narodowych straży obywatelskich**

Dalszy ciąg uchwały omawia kwestję dostawy węgla dla Polski i występuje przeciwko uciskowi Polaków przez Czechów.

Dziś dnia 19 marca 1919 r.

Asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej

nabywać można (po potrąceniu procentu):

100	markowe, koronowe, rublowe	za	96,92
500	"	"	484,58
1.000	"	"	969,17
5.000	"	"	4845,83
10.000	"	"	9691,67

Chwila bieżąca.

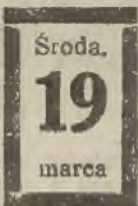
Kalendarzyk.

Św. Józefa

Wschód słońca 5:46

Zachód słońca 5:51

Długość dnia 12:01

TEATR IM. JUL. SŁOWACKIEGO:

Środa: „Wyzwolenie”.

TEATR POWSZECHNY:

Środa: „Pieśń nad pieśniami”.

Objęcie rządów przez Gen. Delegata dra Gałęckiego.

Na posiedzeniu K. Rz. w dniu 17 b. m. zapadła uchwała powitania Delegata Generalnego i uroczystego oddania mu władzy.

Koło godz. 1 popoł. przybył delegat dr Gałęcki. Imieniem ustępującej K. Rz. powitał delegata dr Ptaś. W przemówieniu podkreślił w jak trudnych warunkach dawna P. K. L., a następnie K. Rz. sprawowała swoje obowiązki. — „Dziś oddajemy ci — mówił dr Ptaś — w doświadczone i wypróbowane ręce losy naszego kraju. Rządź nim szczęśliwie dla dobra Ojczyzny”.

Wzruszony do głębi przyjęciem odpowiedział delegat, że obejmując władzę czuje się szczęśliwym, iż może dla kraju pracować. Zdaje sobie sprawę z ciężkich obowiązków jakie na nim spoczywają i w myśl najlepszych swoich chęci będzie starał się im podołać. — Przemówienie swoje owiane duchem obywatelskim i patriotycznym zakończył okrzykiem na cześć Polski, który zebrani rzykrotnie z zapalem powtórzyli.

Gen. delegat dr Gałęcki przyjmuje strony tylko od 12—1 codziennie.

Ruch na terenie operacyjnym Krak. D. O. G.

I. Wjazd i wyjazd osób cywilnych przez teren operacyjny Okręgu Gen. Krak. za granicę odbywa się tylko na podstawie paszportów wystawionych przez powołane do tego władze administracyjno-polityczne (Star. i Dyr. policyjny w Krakowie) pod kontrolą władz wojskowych, przyczem stosować się ma ostre normy przy kontroli podróźnej.

Wiza wojskowa na paszportach wyjeżdżających za granicę jest bezwarunkowo wymagana.

II. Jako ściślejszy obszar operacyjny Okręgu Gen. Krak. oznacza się cały obszar Śląska cieszyńskiego, powiaty żywiecki, część powiatu

Napad na dwór w Sokolnikach.

Rabunek 50.000 marek.

(Od naszego Korespondenta).

Częstochowa, 18 marca.

Przed paru dniami napadło w nocy na dwór w Sokolnikach pod Lelowem uzbrojonych w rewolwery 6 bandytów i po steroryzowaniu do-

mowników zrabowali 50.000 marek.

Za bandytami rozpoczęły władze energiczny pościg, do tej pory jednak nie zdołano natrafić na ich ślady.

myślenickiego, leżącego na południe od linii kolejowej Sucha-Chabówka, rewolnowotarski, nowosądecki, gorlicki, jasielski i krośnieński, a mianowicie te części, które leżą na południe od linii kolejowej biegnącej z Chabówki poprzez Limanową, Nowy Sącz, Grybów, Jasło, Krosno, Sanok, wreszcie powiaty bialski, chrzanowski, będziński, dąbrowski.

Ruch osób cywilnych, które odbywają podróże z wnętrza kraju do ściślejszego terenu operacyjnego Okręgu Gen. Krak., jakoż ruch osób cywilnych w obrębie tego obszaru ściślejszego, odbywa się aż do odwołania bez wyjątkowego pozwolenia DOG. w Krakowie, ale na tej zasadzie, że każda osoba cywilna i wojskowa musi być w posiadaniu i na każde żądanie wykazać się dokumentem osobistym, t. j. dowodem tożsamości lub kartą legitymacyjną (o ile możności z fotografią).

Reorganizacja służby zdrowia w Małopolsce.

Min. zdrowia publ. dr Janiszewski podczas swego pobytu w Krakowie ustanowił następujące zasady co do reorganizacji służby sanitarnej.

Na obszarze byłego zaboru austriacko-węgierskiego tworzy się na razie jeden Okręgowy Urząd Lekarski z siedzibą we Lwowie. Tymczasową siedzibą urzędu będzie Kraków.

Okręgowy Urząd Lekarski obejmuje kompetencje i agendy dotychczasowych departamentów sanitarnych w Namiestnictwie i w Wydziale krajowym, które zostają zwinięte i których personal przydzielą się do O. U. L. i przenosi do Krakowa.

Na razie pozostaje we Lwowie Ekspozytura O. U. L. do załatwienia czynności służbowych, odnoszących się do miasta Lwowa i powiatów, zajętych operacjami wojennymi.

Wszystkie ustawy i rozporządzenia sanitarne obowiązujące dotąd w byłym zaborze austriacko-węgierskim, pozostają w mocy do czasu odwołania, a wszyscy urzędnicy państwowi służby zdrowia publicznej, jak również lekarze okręgowi i personal szpitali powszechnych w Krakowie i we Lwowie przechodzą z dniem 1 kwietnia b. r. na stat Państwa Polskiego z zachowaniem przysługujących obecnie poborów i praw.

Przy O. U. L. utworzoną będzie Okręgowa Rada Lekarska, jako organ doradczy.

Dyr. Okr. Urzędu Lek. zamianował minister dra Szczepana Mikołajskiego ze Lwowa, który w dniu wczorajszym objął urządowanie.

Okręgowy Urząd Lekarski mieści się tymczasowo w gmachu Starostwa przy ul. Basztowej Nr. 22.

Sztandar dla armii gen. Hallera.

General Haller dostał sztandar od Ojca św. z własnoręczną dedykacją po łacinie i z życzeniami, by wojsko polskie znów śpiewało „Bogarodzica”.

Na sztandarze widnieje z jednej strony biały orzeł i złoty krzyż, do którego przywiązane są szczególne błogosławieństwa: z drugiej zaś M. B. Częstochowska.

Niemcy oddają klucze Gdańska.

Od osoby przybyłej z Gdańska dowiadują się pismo warszawskie:

W ostatnich dniach pobytu misji koalicyjnej w Gdańsku rozszalała się po mieście pogłoska, że przedstawiciele aliantów odebrali od władz wojskowych niemieckich Neufahrwasser, port gdański.

W istocie, jak stwierdzają naoczni świadkowie, przedstawiciele aliantów zwiedzili port, aby go obejrzeć i objąć w posiadanie. Niemcy gdańscy, stykający się z oficerami gdańskiej załogi oświadczają, że komisja aliantów zażądała, aby władze niemieckie oddały port Neufahrwasser do rozporządzenia koalicji. Żądaniu temu stało się zadość, sam akt przewłaszczenia odbył się przez wręczenie symbolicznych kluczy od portu, jak utrzymują Niemcy.

W ten sposób ententa władza już portem gdańskim, do którego będzie mogła zawinąć bez żadnej przeszkody eskadra, wioząca gen. Hallera i jego wojska.

Od koalicji przejdzie teraz władanie Gdańskiem na Polskę.

Udział kobiet w kongresie pokojowym

Komisja Ligi Narodów i Naczelna Rada koalicyjna orzekły, że kobiety będą dopuszczone do głosu na kongresie pokojowym w sprawach ko-

Amerykańskie magazyny żywności dla głodnej Europy.

Ameryka zamierza założyć w Szwecji, Holandyi, Danii i Norwegii oibrzynie magazynów żywności dla użytku byłych państw centralnych.

Bestyalskie pastwienie się nad jeńcami polskimi.

Dzienniki lwowskie ogłaszają opowiadanie pewnego żołnierza, który wzięty do niewoli uciekł z niej. Udzielił on o losie jeńców polskich następujących informacji:

Jeńców umieszczono w izbach nieopalanonych, gdzie spali na gołych deskach bez koców. Rano podawano herbatę z kory, na obiad nieco ziemniaków, wieczorem ta sama herbata z kory i 125 gr. chleba. Godziennie pod pozorem rewizji rabowano jeńców wszystko ookolwiek mieli przy sobie. Jeńców bito kolbami.

Dalej donoszą gazety, że w czasie walk grupy pułk. Minkiewiczca Ukraińcy wzięli do niewoli sekcyjnego Czernickiego, którego umasakrowano i potem odcięto mu język. Sierżanta Sliwińskiego pobito kolbami, poczem sierpem odcięto mu język.

Nowe czeskie nadużycia.

Czeski krajowy urząd podatkowy w Opawie wysłał do gmin podległych administracji polskiej a położonych za linią demarkacyjną czeską, telegramy rakazujące, aby wszystkie podatki pośrednie i bezpośrednie płacone w czeskich urzędach podatkowych w Ostrawie Polskiej lub Frysztacl. Przeciwno temu Rada Narodowa założyła protest do Komisji Międzykoalicyjnej.

O przydział węgla śląskiego dla Polski.

17 b. m. przedstawiciele Wydz. przemysłowego Rady Narodowej pertraktowali z Czechami w sprawie przydziału węgla z kopalń karwińskich Polsce. Ugoda w ogólnych zarysach została przez Polaków i Czechów ustalona, przy udziale członków misji międzynarodowej.

Prasa paryska o Śląsku cieszyńskim.

Zaczejne i zaborcze metody Czechów, szczególnie na Śląsku Cieszyńskim nie zrobiły korzystnego dla nich wrażenia w prasie zagranicznej. Paryski dziennik „Le Victoire” przytacza argumenty czeskie, szczególnie powoływanie się na to, że historyczny Śląsk jest prowincją korony czeskiej. „Victoire” pisze:

Polacy odpowiadają: Historycznie biorąc myśmy odstąpili Śląsk Czechom w r. 1539. A zatem był on polski zanim stał się czeskim. Jak Górny Śląsk, tak i Księstwo Cieszyńskie zachowały swój polski charakter. Obecnie na 450 tysięcy mieszkańców Śląsk Cieszyński liczy 335 tysięcy Polaków a 120 tysięcy Czechów i 75 tysięcy Niemców.

Przytoczywszy jeszcze dalsze argumenty polskie „Victoire” dodaje od siebie:

Od Karwiny do Bogumina większość jest bezsprzecznie polska i Polska ma wszelkie prawa do tego okręgu węglowego. Tak się przedstawia sprawa. Czy jest niemożliwa do rozstrzygnięcia? Bynajmniej. Musi dojść do przyjacielskiego porozumienia pomiędzy Czechami a Polakami.

Narady z Czechami nad przywróceniem ruchu kolej.

18 b. m. obradowała konferencja kolejowa polsko-czeska w Cieszynie celem uregulowania ruchu na kolejach śląskich. Równocześnie konferencja w Boguminie rozstrzygała sprawę połączenia kolejowego Polski z Wiedniem. Wzięli w niej udział przedstawiciele misji koalicyjnej, z polskiej zaś strony między innymi wzięli udział przedstawiciele dyr. krakowskiej z dyr. p. Zborowskim oraz członkowie Rady Narodowej Ks. Cieszyńskiego.

Uchwalono, że wydalanie urzędników, robotników i służby kolejowej tak Czechów jak i Polaków ma być wstrzymane. Sprawy personalne załatwiać będzie delegat dyr. Krak. w porozumieniu z Komisją koalicyjną w Cieszynie. Cały zarząd i kierownictwo naczelne wykonywać będzie dyr. Krakowska w myśl obowiązujących obustronnie umów.

Sejm o bestyalstwach czerwonych Niemiec.

Niemcy grożą zniszczeniem wszystkich kopalń w razie przyznania G. Śląska Polsce. — Polska liczy pół miliona kalek, wdów i sierot.

Warszawa (PAT). Na wczorjszym posiedzeniu Sejmu, po odczytaniu między innymi interpelacji p. Marylskiego do ministra spraw wewnętrznych w sprawie agitacji bolszewickiej, pos. ks. Pospiech uzasadnił swój wniosek nagły **w sprawie brutalnego postępowania rządu i wojska niemieckiego**

wolec ludności polskiej na Śląsku, pozostającej dotychczas pod panowaniem pruskim. Rząd ten mści się na ludności za to, że przegrał wojnę. Używa on przekupstwa i agentów prowokatorów, oskarża ludzi naszych o zdradę stanu, gdy ci na wiecach domagają się przyłączenia Górnego Śląska do Polski. Mowca przytacza liczne wypadki aresztowania Polaków. Rząd socjalistyczny niemiecki zaprowadził na Śląsku Górny stan obciążenia, a przytem

MORZY NASZĄ LUDNOŚĆ GŁODEM.

Starczy tam żywności ledwie na 14 dni. Dalej przedstawia mowca bezprawia, a nawet mordostwa, popełniane przez żołnierzy Grenzschutzu i Heimatschutzu. Pod osłoną rządu szerzy się tam bolszewizm w okropny sposób. Mamy wiadomości, że w razie, gdyby ziemie te miały przysiąc Polsce, mają być zniszczone wszystkie kopalnie i fabryki. Z tego powodu wniosek mowcy wzywa rząd, aby zwrócił się do państw ententy o zabezpieczenie ludności polskiej na Śląsku od prześladowania i prowokacji niemieckich.

Izba uchwaliła jednogłośnie wniosek ks. Pospiecha.

Następnie uzasadniał p. Falkowski nagły wniosek

w sprawie obrony Zagłębia Dąbrowskiego od ataków niemieckich

Sprawa Zagłębia Dąbrowskiego powinna zająć w Polsce społeczeństwo tak samo, jak sprawa obrony Lwowa i Śląska Cieszyńskiego. Sytuacja jest groźna. Bo oprócz ataków niemieckich ma się do czynienia z chorobą społeczną, która, o ile nie położą się jej należytej tamy, może rozszerzyć się po całym kraju. Naczelne dowództwo i ministerstwo wojny zrobiły wszystko, co do nich należało. Mowca opisuje wypadki z nocy 9 na 10 b. m. Trzeba wysłać do Zagłębia ludzi, którzyby się należycie oryentowali w sytuacji.

P. Arciszowski twierdzi, że p. Falkowskiemu chodzi nie tyle o zabezpieczenie granic Polski przed spartakowcami, ile raczej o to, aby przeciwdziałać agitacji w Zagłębiu i przeprowadzić spókojnymi środkami. Dzisiejszej burzawy nie wystarczy nawet 5000 wojska na kilka kilometrów. Mowca przytacza zarzuty przeciw wojsku.

Marszałek wzywa mowcę, aby wskazał, gdzie się przytaczane przez niego rzeczy działy.

Po przemowie p. Falkowskiego przyjęto wniosek jego przeciw głosom socjalistów.

P. Głabiński uzasadnia swój wniosek

w sprawie utworzenia komisji dla kwestyi żydowskiej.

Sprawa żydowska jest naszą sprawą domową i nie możemy dopuścić, by weszła ona pod obrady konferencyi pokojowej. Mowca proponuje utworzenie komisji z 15 członków, jako reprezentantów wszystkich klubów, oraz rzeszowców sprawy żydowskiej.

P. Gruenb. um sprzeciwia się powyższemu wnioskowi, narzekając, że społeczeństwo polskie nie chce uznać narodowości żydowskiej.

P. Rosenbl. t. oświadcza, że rozczarowanie, jakie nastąpiło w czasie wojny, należy przypisać garstce asymilatorów, którzy wmałiali w ogół, że niema narodu żydowskiego, a są tylko Polacy wyznania mojżeszowego.

P. Diamand przestaje słowa mowcy poprzedniego, mówiąc, że kilkadziesiąt lat życia nie pozwoliłyby na taką fikcję. Wniosek p. Głabińskiego jest objawem pomyślnym w kierunku nastania lepsz j ery.

P. Priluckij nie podziela tego zachwytu. Sprawa żydowska jest wyjaśniona. Ankieta jest zbędna. Objawy pojednawcze żydów są dowodem nie asymilacji, lecz lojalności państwowej i patryotyzmu państwowego u żydów.

Pedsekretarz stanu Dąbiński oświadcza, że argumenty Priluckiego go nie przekonały. Okupanci zajmowali się bardzo gorliwie sprawą żydowską, ale czynili to dlatego, ponieważ chcieli przeprowadzić niemieckie cele polityczne.

Chcieli oni zrobić z żydów warowną wpływu niemieckiego. Interwencja obca jest niepotrzebna. Ankieta i komisja będą tu miały wdzięczne pole do pracy.

P. Stelnhaus zabiera głos, aby zamianifestować, że są także posłowie, którzy stoją na stanowisku odmiennem.

W głosowaniu przyjęto wniosek p. Głabińskiego wraz z jego poprawką, aby do komisji z 15 członków weszło także 4 przedstawicieli frakcji żydowskich.

Sprawa inwalidów.

P. Madej uzasadnia nagły wniosek w sprawie nadawania inwalidom uprawnień do sprzedaży tytoniu i różnych stanowisk w urzędach, do których zdolni są pod względem fizycznym i umysłowym.

P. Gdyk uważa sprawę inwalidów i bezrobotnych za niesłychanie ważną. Około pół miliona kalek i tylaż wdów i sierot znajduje się u nas. Należy stworzyć obszerną ustawę w tej sprawie. Trzeba im pomóc przez wywłaszczenie ziemi, gdyż ziemia należyć winna do tego, kto ją brocił krwią własną.

Pos. ks. Kotula zaznacza, że inwalidzi w Galicyi stanowią 90 procent inwalidów całej austriackiej armii, a to dlatego, ponieważ Austria wysyłała Polaków na najniebezpieczniejsze miejsca.

Izba jednomyślnie uchwala odesłanie wniosku do komisji.

O zajścia w Dąbrowie.

P. Martak, jako sprawozdawca komisji badania zajść w Dąbrowie, oświadcza, że komisja przesłuchiwała na miejscu przedstawicieli wszystkich sfer i stwierdziła, że strajk miał charakter polityczny i ekonomiczny. Dowództwo wojskowe jest po części winne tym strajkom. Tak samo żandarmeria. Komisja proponuje, aby wojsko zwolniono od pełnienia obowiązków policyjnych i aby wdrożono dochodzenia celem ukarania winnych.

Marszałek odracza dyskusję nad tem sprawozdaniem do następnego posiedzenia.

W chwili gdy marszałek począł odczytywać porządek dzienny następnego posiedzenia, jeden z posłów z prawicy oświadcza, że komisja nie upoważniła posła Martaka do stawienia propozycji przez niego wygłoszonych.

Następne posiedzenie odbędzie się w czwartek.

Telegramy holdownicze dla Paderewskiego.

Warszawa. (PAT) Prezydent Paderewski od chwili objęcia prezesa ministrów otrzymuje z różnych okolic Polski, od samorządów i instytucji telegrams holdownicze, stanowiące cenne dokumenty polityczne, rzucające światło na dążenia społeczeństwa i nadzieje pokładane w prezesa obecnego gabinetu, przez liczne sfery i grupy polityczne kraju. Pomienione depesze podkreślają zasługi prezesa ministrów, położone w ciągu lat spędzonych zagranicą i trudy orędownika sprawy Polski. Wyrażają w słowach gerących przekonanie, że Paderewskiemu udało się dokonać ostatecznego zjednoczenia wszystkich zaborów i osiągnąć polityczną harmonię wewnętrzną, bez której niepodobna sobie wyobrazić silnego istnienia i rozwoju Polski. W odpowiedziach na te depesze prezydent ministrów Paderewski zawarł ogólne zarysy programu swoich rządów.

Lublana pod flagą żalobną.

Włocław. (PAT) Biuro Koresp. donosi z Lublany: Wiadomości jakie tu nadeszły drogą przez Genewę i Berno o rzekomej uchwale konferencyi pokojowej w sprawie rozgraniczenia terytorium jugosłowiańskiego i włoskiego, wywołały w całym kraju niesłychane oburzenie. Zarówno w Lublanie jak i w innych miastach odbyły się publiczne protesty. Na domach wywieszono czarne chorągwie. Na jednym ze zgromadzeń protestujących, mowca, który dopiero powrócił z Paryża, oświadczył, że Polnare wyraził się wobec jednego z członków delegacji jugosłowiańskiej bawiącej w Paryżu: Francya jest wielką przyjaciółką Jugosławii, lecz ma ręce związane paktem londyńskim.

Zdobycie Pińska.

MASOWY POMÓR Z GŁODU. — ŚMIERĆ KILKUNASTU CZŁONKÓW KOMISARYATU BOLSZEWICKIEGO.

Warszawa, 18 marca.

Od osoby, przybyłej z Pińska do Warszawy, żargonowy „Moment“ dowiaduje się szczegółów zdobycia Pińska przez wojska polskie. Żaloga bolszewicka Pińska wynosiła 7 tysięcy żołnierzy. W ciągu sześciu tygodni swego panowania bolszewicy dali się okropnie we znaki. Wszystko wywożono do Moskwy, co spowodowało niesłychaną drożyznę i głód, dziennie umierało z głodu po 30—40 ludzi.

Wojsko polskie podeszło do Pińska z trzech stron, tak szybko i silnie natarło, że bolszewicy cofali się w panicznym popłochu, pieszo, pozostawiając dużo wagonów, lokomotyw, dział, amunicji i karabinów. Przebywający w Pińsku komisarjat bolszewicki na całe Polesie(!) w liczbie kilkudziesięciu osób, wpadł w ręce podjazdu polskiego. Wszyscy prawie zginęli z głównym komisarzem na czele. Znalaziono przy nich półtora miliona rubli. Zwłoki przewieziono do Pińska dla rozpoznania osobistości.

Obecnie w Pińsku panuje spokój. Władze polskie wydają przepustki na sprowadzanie żywności z Polski.

„Rzeczpospolita toruńska“.

Kraków, 19 marca.

W pewnych kołach niemieckich powstał fantazyjny pomysł stworzenia niemieckiej Rzeczpospolitej toruńskiej. By poprzeć czemś ten projekt — zarządzone spis ludności w dniu 19 stycznia b. r., a wynik tego spisu, według niemieckich źródeł, przedstawia się w ten sposób, że na 47.443 mieszkańców jest 29.434 Niemców, 17.835 Polaków i 174 obcokrajowców.

Dziwna to rzecz te cyfry — kiedy według spisu, także przez Niemców sporządzonego z kancem r. 1918, było w Toruniu 17.835 Polaków, czyli 37,6 proc., 14.233 załogi i urzędników, czyli 30 proc., 174 obcokrajowców 10,4 proc., 15.211 Niemców 32 proc., czyli razem 47.443 mieszkańców.

Ogólna suma mieszkańców zgadza się z sobą w obu spisach. Tylko liczba Niemców wzrosła specjalnie w spisie pierwszym, przeznaczonym na kongres. Jest to sztuczka, polegająca na tem, że do ludności narodowości niemieckiej dołączono także załogę. Tej jednak nie można brać w rachubę, gdyż jest chwilową. Podstawowym jest więc spis pierwszy — a według tego dominującym jest żywioł polski. Stwierdza to jeszcze i inna statystyka, mianowicie urzędowy spis dzieci szkolnych z r. 1911, których w tem „niemieckim mieście“ jest tylko 61,38 procent.

Cyfry te wymownie przemawiają za niemiecką rzeczpospolitą toruńską.

Odpowiedzi Redakcyi.

„STAŁA PRENUMERATORKA“ W TABNOWIE. Owszem, zakład taki, polecenia godny istnieje przy ul. Rakowiekiej nr. 8, prowadzony przez dr. Laskiewiczową. Prócz usuwania piegów, plam i innych nieczystości skóry, przeprowadza gruntowną kurację cery, zapomocą masażu elektrycznych i skórnych kąpień. Radzimy zatem zwrócić się pod wskazanym adresem.

PANU S. P. Z. z BOCHNI. Redakcyja „Prawdy“ mieści się przy ul. Stolarskiej 6, w Krakowie.

WESOLY KACIK.

Jeden z naszych posłów sejmowych spotkał się ze swoim przyjacielem.

— Co to znaczy, że nie zabierałeś jeszcze głosu? — zapytał przyjaciel.

— No, bo widzisz, ja się gotuję dopiero z wystąpieniem przy debacie nad kwestyą agrarną. Zbieram materiały, zasypię cytatami. Włożę w mój mowę całą swą duszę, całe swe serce...

— I nie więcej?... To za mało!

— Jaki?

— Radziłbym ci jeszcze włożyć trochę zdrowego sensu... („Satyr“).

Farbuje i czyści chemicznie

pięknie i szybko, bo

w 8 dniach,

wszelką garderobę i t. p. tylko pralni chem. i art. farbująca „WISŁA“ Kraków—Podgórze, Nadwiślańska 8. Filie: Grodzka 42, Karmelicka 9, Długa 11A, Zwierzyniecka 15, Długa 41.

POSELUKUE SIE służącej do wszystkiego (owent. bez gotowania). Zgłoszenia: Kraków, ul. Zyblikiewicza 18, II. piętro, drzwi naprost schodów.

